

PRISIKĖLIMAS

2009 m. Gruodis Nr.84

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

*Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo
mylimiems žmonėms!*

Šv. Kalėdų slėpinys

Jis ateina ir ateina, Jis visada ateina kiekvieną mirksnį ir kiekvieną šimtmetį, kiekvieną dieną ir kiekvieną naktį. Jis ateina ir ateina, Jis visada ateina (Rabindranatas Tagorė). Šie žinomo indų poeto bei rašytojo žodžiai mums primena, kad Kalėdos – tai ne vien atminimas seniai praėjusios tikrovės. Kristaus gimimas, kaip ir visas Jo gyvenimas yra ne tik istorinis, bet ir dvasinis vyksmas. Kristus gimsta ir gyvena, miršta ir prisikelia milijonų milijonuose viso pasaulio visų kartų žmonių širdyse.

Kaip Kristaus mirtį sudabartina šv. Mišų auka, taip Jo užgimimą, atėjimą pas žmogų – Krikšto ir Švenčiausiojo sakramento priėmimas. Kaip istorijos eigoje keičiasi tik asmenys, bendraujantys su Kristumi, taip ir Kristaus gimimo mistiniame vyksme pasikeičia tik asmenys. Mūsų dienomis, galima sakyti, Kristų gimdo Motina Bažnyčia, šv. Juozapo vaidmenį atlieka šventasis Tėvas. Kalėdų naktį dvasininkų lūpos taria angelo žodžius: „Nebijokite! Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą <...>. Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas“ (Lk 2,10-11). Šių dienų piemenėliai – tai geros valios žmonės, kurie skuba

prie prakartėlės džiaugtis Kristumi ir Jį pagarbinti. Argi neužgimsta Kristus mūsų širdyse? Ar negirdime ir mes angeliškojo grožio kalėdinių giesmių, lyg aido angelų giesmės: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms!“ (Lk 2, 14). Argi ne Erodo rūmų šalčiu ir klasta dvelkia įvairiausi lošimų, įtartinų pasilinksminimų namai, kur klesti svaigalai, narkotikai, paleistuvystės? Argi šių įstaigų magnatai, kuriems rūpi tik pinigai, neapimti baimės, kad Kristus, užgimęs žmonių širdyse, gali atimti iš jų pražūtingai žiaurią galybę, sugriauti jų pilis, pastatytas ant bedievystės pamatų? Argi negirdime nelaimingų motinų dejonų, argi nematome jų ašarų, kai jos rauda dėl savo žūstančių bedvasių vaikų? Ir mūsų dienomis yra išminčių, kurie, kad ir toli gyvendami nuo Kristaus, dažnai savo žvilgsnį nukreipia į dangų, tyrinėja nuostabius ženklus, Šventąjį Raštą, ieško Kristaus, Jį pagaliau randa ir atiduoda Jam savo kilnios sielos ir talentų dovanas.

Štai kaip giliai persmelkia ir mūsų istorinį laikotarpį Kristaus paslaptis, paliesdama kartu ir kiekvieną šeimą, kiekvieno mūsų asmeninį gyvenimą. Tad, mielieji, būkime atidūs ir atviri šiai paslapti. Pasistenkime giliau suvokti Kristaus tikrovę. Tegul Betliejaus tvartelyje užgimęs Kristus vis labiau praturtina mūsų šaltą, tamsų ir skurdų dvasinį gyvenimą. Siekime, kad visada būtume savo laikmečio piemenėliai bei išminčiai. Gink Dieve, kad niekada netaptume Erodais ir jo klusniais tarnais, žudančiais tai, kas nekalta ir šventa, – žudančiais Kristų savo ir kitų žmonių širdyse. Pasistenkime suvokti viso savo religinio gyvenimo esmę: mes ateiname į Viešpaties namus iš Dievo neigimo nakties į Dievo garbinimo šviesą, iš nuodėmės tvartelio – į dorybės dieviškus rūmus, iš žmogiškumo – į dieviškumą, iš neapykantos pragaro – į meilės dangų (parengta pagal L. Kunevičiaus „Kalėdų tikrovė ir paslaptis“).

Mieli broliai ir seserys Kristuje, ne tik šv. Kalėdų rytą, bet ir kiekvieną kartą, išeikime iš bažnyčios išsinešdami mūsų Viešpaties ramybę ir didį džiaugsmą. Tegul iš jūsų spindinčių akių aplinkiniai sužino, kad jūsų sielose apsigyveno Kristus ir skatina gyventi dorą ir šventą Dievo vaikų gyvenimą.

Džiaugsmingų ir palaimingų šv. Kalėdų!

**Dekanas klebonas mons.
Vytautas Grigaravičius**

A. Ledaitė

Jėzau Kūdikėli

Palaimink, Jėzau Kūdikėli,
Mūs tėviškės laukus, miškus,
Priimki maldą – šventą, tylią,
Priglausk, palaimink visus.

Globoki mūsų gimtą šalį,
Brangiausią žemę Lietuvos.
Tik Tavo meilė visagalė
Ramybę mums padovanos.

Tu atėjai pas mus, o Dieve,
Šventasis Kūdikėli brangus!
Ir neatstumsi Tu nė vieno,
nes žemėj užgimei dėl mūsų.

Suteik jėgų dorai gyventi,
Visus mylėti dėl Tavęs,
Tiesiog stiprybės pasisemti,
Ir sielos tikrą šventę švęs.

Sveikiname 2009 m. padėkos ženklą laimėtojus

Pagal tradiciją, minint Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios 5-tąsias konsekravimo metines, Pastoracinės tarybos nutarimu padėkos ženklą „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“ apdovanojami šie parapijai nusipelnę asmenys:

1. Prelatas prof. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS – už nuopelnus, ugdant krikščioniška dvasia jaunąją kartą ir už Kristaus žodžio skelbimą, stiprinant tikėjimą parapijų bendruomenėse;

2. Parapijos katechetė, Švč. Mergelės Marijos, Nuliūdusiųjų Paguodos seserų kongregacijos sesuo Irena Ramoškaitė – už ilgametį nuoširdų, pasiaukojamą darbą Kristaus Prisikėlimo parapijoje, rengiant sakramentams vaikus, jaunimą ir suaugusius.

3. Antanas Urbonas – už nuopelnus atstatant Tautos šventovę – Paminklinę Kristaus Prisikėlimo bažnyčią ir už nuoširdų ilgametį darbą parapijoje

Saulė Šerėnienė,

Kauno M. Mažvydo vid. mokyklos
vyresnioji socialinė pedagogė,
Eigulių seniūnijos ugdymo įstaigų socialinių
pedagogų veiklos koordinatore

Novatoriški tiltai į gerumą

Gruodis apsinuogina pats ir apnuogina žmogų. Gyvenimas darosi perregimas kaip tas miškas, nes dabar – atvirumo metas. Jau neįmanoma užsiglausti už sparnuotų svajonių, pasiteisinti skubiais ir niekuomet nesibaigiančiais darbais – tai praeitis. Kaip ir puoselėti ir neįgyvendinti darbai, duoti ar netesėti pažadai. Kas padaryta ar nepadaryta, – žiema lyg sąžinės rentgenas. Jau aiškiai suvokiame, kad greitai snigs, ir sniegas užklos mūsų pėdas, kurias mynėme į žemę visus metus, – šiais žodžiais kalėdinį renginį pradėjo Kauno miesto socialiniai pedagogai, susirinkę po Dainavos jaunimo centro stogu ir pasikvietę į svečius visų miesto socialinių partnerių vadovus. Gruodžio 10-ąją persipynė visos pagalbos šeimai tarnybos: Bažnyčia, Vaiko teisių apsaugos skyrius, Socialinės paramos skyrius, Švietimo ir ugdymo skyrius ir Mokykla. Tai visos grandys, padedančios tinkamai ugdyti vaiką, laiku suteikti jam pagalbą.

Šventės svečius sveikinęs Kauno Paminklinės Kristaus Priskėlimo bažnyčios klebonas dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius akcentavo, kad labai daug priklauso nuo mokytojo: koks jis bus, kaip vaiką pasitiks, ką jam pasakys. Miesto socialiniams pedagogams dekanas palinkėjo nepamiršti šilumos ir gerumo, ne tik jį nuolat dalyti, tačiau ir semtis patiems.

Šventės dalyvius poezijos posmais pasitikusios M. Mažvydo vidurinės mokyklos socialinė pedagogė Saulė Šerėnienė bei metodinio būrelio pirmininkė, „Atžalyno“ vidurinės mokyklos socialinė pedagogė Rūta Žitkienė pasidžiaugė, kad ši šventė – tai tiltas pažinti savo kolegas, jaunus specialistus, kurių kaita, deja, yra didelė, ir kartu pasidžiaugti sėkme tų, kuriems sekasi.

Kauno socialinius pedagogus raštu pasveikino Lietuvos Respublikos prezidentė Dalia Grybauskaitė. Šventės organizatoriai labai džiaugėsi jiems parodytu visų socialinių partnerių dėmesiu ir tikisi, kad toks renginys taps tradicija susiburti vieniems dirbantiems viena kilnia kryptimi.

Parapijos gyvenimo atspindžiai
Birutė Vosylienė ir Dalė Starkutė

Adventinio susikaupimo dienos parapijoje

Šiais metais Advento rekolekcijoms vadovavo parapijiečiams gerai pažįstamas kunigas mons. teol. dr. Artūras Jagelavičius, kilęs iš mūsų parapijos.

Pirmose šv. Mišiose, kurios vyko gruodžio 12 d., 18 val., homiliją monsinjoras pradėjo klausimu: „Ko žmonės ateina į bažnyčią?“ Ir atsakė: „Dažniausiai melstis, nes malda stiprina, nuramina, teikia vilties“. Remdamasis gyvenimo ir Šv. Rašto pavyzdžiais monsinjoras kalbėjo apie maldos reikšmę žmogaus gyvenime.

Kaip maldos galios pavyzdį monsinjoras pateikė vieno indų rašytojo pasakojimą apie oloje gyvenusį atsiskyrėlį, besimeldusį už gimtojo kaimo žmones. Jaunimas pradėjo prieštarauti, kad vyresnieji nešdavo atsiskyrėliui maisto, nes šis jokios naudos neduoda kaimui. Kai atsiskyrėlis mirė, kaime netrukus įvyko didelis nusikaltimas. Tada vienas jaunuolis sušuko supratęs: „Kol gyveno atsiskyrėlis, nors ir piršto nepajudindavo padėti, tačiau jo maldos, jo dorybės gimdė mūsų dorybes, ir niekas nediršo pakelti rankos prieš kitą“. Šv. Rašte yra panašus pasakojimas apie Mozę: kol Mozė iškėlęs rankas meldėsi, žydams sekėsi kovoje su amalikiečiais, o kai tik nuleisdavo, viršų imdavo priešai. Dievo palieptas, Mozė meldėsi, ir Viešpats galybė saugojo žydus. Evangelijos parodo mums kitą galingą Užtarėją, kuris prikaltas ant kryžiaus Golgotos kalne palaiko mylinčius Dievą. Jei krikščionys turi jėgų, tai tik todėl, kad Kristus stiprina juos.

Cituodamas šv. Teresėlės, indų rašytojo Gandi, šv. Pranciškaus mintis, monsinjoras dar labiau pabrėžė maldos galią. Malda – tai pirmoji pareiga, nes be jos neprogresuoja jokia dorybė. Malda dvasiai reikalinga kaip maistas kūnui, malda yra ryšys tarp Dievo ir žmogaus. Jei pasaulis darosi blogesnis, tai todėl, kad daugiau yra kovotojų negu besimeldžiančiųjų. Homiliją monsinjoras baigė apaštalo Pauliaus žodžiais: „Visuomet džiaukitės, be paliovos melskitės! (1 Tes 5, 16)

xx

Antroji rekolekcijų diena, kaip įprasta Advento sekmadienį, prasidėjo 7.30 val. M. Mergelės valandų giedojimu, kuriam vadovavo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. 8 val. prie altoriaus atėjo vyskupas emeritas Juozas Preikšas, kan. teol. lic. Juozas Gražulis, diakonas Petras Mackevičius ir rekolekcijų vadovas mons. teol. dr. Artūras Jagelavičius. Šv. Mišioms vadovavo vyskupas.

Mons. A. Jagelavičius per homiliją sakė: „Trečiasis Advento sekmadienis turi pagrindinę temą – džiaugsmą. Kristaus laukimas privalo būti džiaugsmingas“. Monsinjoras kalbėjo, kad reikia teisingai suprasti džiaugsmą. Apaštalas Paulius kviečia džiaugsmą sujungti su meilumu, ramumu, nuolankumu. Džiaugsmas – vienas iš gyvenimo vertybių elementų, būtinas žmogui. „Tad kodėl tiek daug liūdny, dvasios iškankintų veidų matome?“ – retoriškai klausė rekolekčių vadovas. Pateikdamas gyvenimišką istoriją monsinjoras tęsė mintį toliau. Šv. kunigas Jonas Bosko vienam savo mokinui, apimtam melancholijos ir liūdesio, pasakė: „Savo liūdesiu ir melancholija man įvarai liūdesį. Noriu, kad būtum linksmas ir džiaugsmingas, tuomet ir aš būsiu laimingas“.

Mūsų religinio džiaugsmo priežastis yra Dievo artumas. Jo meilė yra didžiulis džiaugsmo šaltinis. Antrasis džiaugsmo šaltinis – gryna sąžinė. Žmogus, kuris praranda ryšį su Dievu, išvaro džiaugsmą iš širdies, ir jo sąžinė darosi nerami. Trečiasis tikro džiaugsmo šaltinis yra meilė. Kaip gera mylėti ir jaustis mylimiems! Net persekiojama Bažnyčia buvo giedanti Bažnyčia, nors jai teko iškęsti daug kančių. Ir šiandien Azijos, Afrikos šalyse yra persekiojami krikščionys, ten dar vis tęsiasi Didysis Penktadienis. Tačiau Bažnyčia kiekvieną dieną švenčia Kristaus Prisikėlimą, mini šventuosius, kurie pramynė kelią į džiaugsmingą amžinąjį gyvenimą.

Džiaugsmą kartais temdo ir tai, kad dažnai atsivertimas būna sunkus. Dažnas susilaukia priekaištų net šeimoje: „Ko tu ten vaikštai į bažnyčią?“ Jie nesupranta, kad tikėjimas suteikia stiprybės, be kurios žmogus palūžtų. Kaip mums elgtis? Mūsų problema ne ta, kad matome nuodėmes, išgyvename dėl jų, o ta, kad matome tik save, galvojame tik apie save, negalime nugalėti egoizmo. Gindami tikėjimą, tampame žiaurūs, negailestingi, nepakantūs, o juk meldžiamės ir prašome: „Jėzau, padaryk mūsų širdį panašią į savo širdį“. Tad stenkimės būti tokie kaip Jėzus – mylintys, gailestingi, nuolankūs. Būkime tolerantiški, draugiški ir atleidūs, kito atspirašantys.

Baigdamas homiliją, monsinjoras pakvietė melstis, kad Dievo artumas teiktų džiaugsmą ir sąžinės ramybę.

xxx

10.30 šv. Mišioms vadovavo kan. dr. Robertas Pukenis.

Rekolekčių vadovas homiliją pradėjo vokiečių filosofo Gusto citata apie maldą: „Jei manęs paklaustų, ar nežinai užburto rakto į gyvenimo išmintį, aš atsakyčiau – malda“. Monsinjoras toliau tęsė mintį, kad kiekvienas tikintysis pripažįsta maldos svarbą gyvenime, tik mažai kas meldžiasi. Dažnas tą „privalo melstis“ palieka nuošaly, vis atrasdamas kitų darbų. Gal tai yra todėl, kad maldą laikome vien protiniu užsiėmimu. Daugelis maldą supranta kaip paprasčiausią pokalbį su Dievu. Tačiau tai būna vienpusiška kalba, kurią sudaro prašymai, aimanos ir dejonės. Tada žmogui atrodo, jog kalba į tuščią vietą, į tamsą, todėl geriau išsikalbėti su artimu draugu, – bent išgirsi atsakymus, arba geriau pasižiūrėti televiziją, patirti nors laikiną malonumą.

Maldos krizė pasireiškia tuo, kad nors maldos žodžiai ir gražūs, bet širdis lieka toli – liūdna ir nepaguosta. Apaštalas Paulius ragina: „Džiaukitės! Juk Viešpats arti“. Taigi pirmasis geros maldos požymis – žmogaus širdies malda. Vienas rusų mistikas, atsiskyrėlis pasakė: „Melstis – tai nuo proto pereiti į širdį ir ten matyti Dievo veidą“. Čia širdis suprantama kaip visų fizinių, intelektualų valios ir pastangų šaltinis. Ten glūdi pojūčių, valios buveinė, kuri kuria planus. Ten mūsų asmens centras, kur gyvena Dievas, ir į šią buveinę kėsinaši šėtonas.

Malda turi būti labai paprasta. Kol ieškosi gražių žodžių, išsiblaškyti. Vienas muitininko nusidėjėlio žodis: „Dieve, pa-

sigailėk manęs nusidėjėlio“ išteisino jį. Malda turi būti nepaliaujama. Tas nuolat meldžiasi, kas darbą jungia su malda, o maldą su darbu. Prisikėlęs Jėzus yra visada su mumis iki gyvenimo pabaigos, todėl viską, ką darome, turi būti nenutrūkstama. Dar svarbiau melstis už kitus. Širdyje reikia turėti kiekvieną, tik malda galime jam padėti. Vienas rusų diakonas gražiai pasakė: „Jeigu gyvenimas tave parklūpdė, atsimink, kad tai pati patogiusia poza melstis.“

Dar keletą pamokymų išsakė monsinjoras, remdamasis V. Hugo, Arso klebono ir kitų žymių žmonių mintimis. Jis palinkėjo, kad viskas, kas mus jaudina, neramina turi tapti malda. „Tegu Viešpaties malda džiugina, laimina ir nuramina mus visus,“ – baigė homiliją mons. A. Jagelavičius.

xxxx

11 val. šv. Mišias aukėjo rekolekčių vadovas mons. A. Jagelavičius. Prie altoriaus jis atėjo su būreliu šventiškai pasipuošusių ministrantų.

Homiliją monsinjoras pradėjo popiežiaus Jono Pauliaus II mintimi, kurią dažnai išsakydavo susitikimuose, apie vieną svarbią šių laikų žmonių klaidą – jautrumo praradimą. Žmonės neįjaucia, ką daro, ką sako, neįsigilina į save ir nesupranta darantys nuodėmes: taip apsunkena save ir kitus.

Vienas garsus psichiatras nuodėme laiko gamtos užterštumą, eismo taisyklių nesilaikymą ir daugelį kitų nuodėmių, apie kurias net nesusimąstome. Šiandien pats laikas paklausti savęs: „Ar susimąstome, kad teršdami gamtą, platindami narkotikus, gamindami degtinę ir kitus svaigalus darome nuodėmę?“ Šiandien tokie žodžiai, kaip vagystė, melas, žudymas, keičiami kitais – kombinuojami, gudraujami, darau išvalymą...

Būti nusidėjusiu ir jaustis nusidėjusiu yra ne tas pats. Vienas verslininkas apsilankė pas kitą turtingą draugą: „Kaip tu gražiai gyveni, kaip karalius, kokie nuostabūs rūmai, sodas, automobilis,“ – gyrė jis. Draugas, liūdnai palingavęs galvą su širdgėla parodė į savo širdį: ten smelkėsi kažkaus sunkaus, liūdno, gal ir nuodėmingo.

Tikrojo džiaugsmo pagrindas – sąžinė. Kas viduje neramus, niekada nebus nuoširdžiai linksmas. Jo džiaugsmas, kaip giesmėje, bus pilnas kartybės. A. Kamiu sakė: „Aš atkleisiu vieną gyvenimo paslaptį – nelauk Paskutiniojo teismo: jis vyksta kiekvieną dieną“. Mes esame kasdien teisiami Dievo, sąžinės ir mus supančių žmonių.

Viename renginyje Čikagoje, žmonių minioje vienas jaunuolis, žiūrėdamas į praeivius, kartkartėmis vis sušukdavo: „Nusikaltėlis!“ Kadangi neaišku, į ką buvo kreipiamasi, kiekvienas susigūždavo ir nuleidęs galvą sprukdavo šalin. Širdyje mes kiekvienas jaučiamės nusidėję, tačiau jei jaučiame sąžinės priekaištus, jei sugebame kritiškai pažvelgti į save, tai dar nėra blogai.

Jonas Krikštytojas kvietė persikeisti, pakeisti mąstymo būdą, rodant jautrumą kitiems, dalytis su kitu. Jei neturi, ką duoti, dalyk šypsena, širdies jautrumą, meilę ir gerumą. Pirmoji dorybė – gailestingoji meilė. Jautrus žmogus rūpinasi kitais, palaiko gerą mikroklimatą darbe, namuose, aplinkoje. Kita dorybė – teisingumas. Kuo teisingesnis žmogus, tuo jis jautresnis kitiems. Bijokime būti abejingi kitiems, savo sąžinei. Yra žmonių, kurie nieko neišduoda, nenužudo, tačiau abejingai tyli, o dėlto vyksta pasaulyje karai, nelaimės, visokios niekšybės. Didžiausias žmonių priešas – abejingumas.

Šiandien Kristus trokšta, kad ištiesintume visus abejingumo, negailestingumo, egoizmo ir kitus širdies kalnus, kad Jis galėtų pas mus ateiti. Nuoširdžiai melskimės: „Padėk man, Viešpatie, taip gyventi, kad vėliau Tavo karalystėje galėčiau džiaugtis“.

xxxxx

12.30 val. šv. Mišias aukojo vikaras Vincas Kudirka.

Mons. A. Jagelavičius homiliją pradėjo pasakojimu apie filmo „Kaukė“ herojų, kuris, užsidėjęs kaukę, virsdavo kitu žmogumi. To filmo siužetas paimtas iš realaus gyvenimo. Vienas vaikinys susirgo sunkia liga, kuri deformavo jo veidą. Nors veidas buvo baisus, vaikinys išliko labai geros širdies, jautrus, paslaugus, dėmesingas ir nuolankus. Kartą jis su draugais nuėjo į pramogų parke esantį iškreiptų veidrodžių kambarį. Visi linksmai juokėsi ir šaipėsi iš savo iškreiptų formų. Vaikinys atkreipė dėmesį, kad vienas veidrodis perkeitė jo veidą į tokį, koks buvo anksčiau. Draugai nustebę žiūrėjo į jį ir gėrėdamiesi maštė, koks jis būtų gražus išore ir nuostabus vidumi.

Laukdamį šv. Kalėdų mes taip pat turime pasikeisti. Kiekvienas turime savęs paklausti: „Kokios vidinės savybės man patinka ir jas turėčiau tobulinti, o kokių turėčiau atsakyti? Ką labiau vertinu žmoguje – kūno gražumą ar sielos taurumą?“

Mūsų pirmieji tėvai Adomas ir Ieva nusidėjo Dievui, ir taip buvo pažeista antgamtinė malonė, atsirado dvasinė žmogaus mirtis. Šiandien Šv. Rašto apaštalai, šventieji kviečia mus rengtis ateinančio Kristaus sutikimui. Būtų liūdna, jei atėjus Kristaus užgimimo šventei, mes į savo namus nepakviestume nei Švč. M. Marijos, nei Kristaus, nes ten pilna visko, bet vietos Dievui nėra. Neiname išpažinties, nedarome atgailos, nesimeldžiame, nenurimstame, todėl per triukšmą, kiek besibelstų Švč. M. Marija, Dievas, negirdime kvietimo: „Atidaryk savo širdies duris ir įsileisk Jėzų“.

Pirmiausia turi ateiti tikėjimas, nuodėmių išpažinimas, noras atsiversti. Kai kurie eina išpažinties tik tam, kad atliktų ataskaitą, bet neturi jokio noro persikeisti, nes mano esantys teisūs. Kartą vienoje vakaronėje dailininkas nupiešė visų dalyvių karikatūras. Visi juokėsi, rodė vienas į kitą. Nuostabu tai, kad dauguma išsyk atpažindavo kitus, tik vienetai – save. Taip ir mes dažnai nematome savęs tokių, kokius mus mato kiti, neatpažįstame nuodėmių, kurias darome.

Adventas padeda suvokti, kad didžiausia blogybė – Dievo trūkumas mūsų gyvenime. Štai kodėl laukiame Dievo, kad atneštų į namus ramybę, kad kiltų noras keistis, būti geresniems, jautresniems, gailėstingiesniems.

Per mokslo pažangą žmogus padarė daug atradimų, palengvinančių fizinį žmogaus gyvenimą, tačiau niekas negali atstoti gero žmogaus, gero jo būdo, charakterio, meilės artimui. Gal pasauliui pakanka mokslų, bet jam labai trūksta tavo gerumo, tavo meilės, tavo širdies šilumos. Pamaštykite apie tai.

xxxxxxx

Trečiojo Advento sekmadienio vakaro šv. Mišias aukojo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius.

Rekolekcijų vadovas mons. Artūras Jagelavičius homiliją pradėjo pasakojimu apie senelį, kuris labai mylėjo vaikus ir jiems nuolat dovanodavo žaislų. Tačiau tie žaislai buvo labai trapūs, ir nors vaikai juos labai saugodavo, jie greitai sulūždavo. Kartą pas senelį atėjo vaikų tėvai padėkoti už dovanas ir paklausė, kodėl jis dovanoja tokius trapius daiktus, nes po to vaikai verkia gailėdamiesi gražių žaislų. Nusišypsojęs senelis atsakė, kad jis tokiu būdu pratina vaikus branginti kito žmogaus širdį, nes ateis laikas, kai jiems kažkas padovanos savo širdį, kuri daug kartų trapesnė už bet kurį trapiąsį žaislą. Išmokę atsargiai elgtis su žaislais vaikai galbūt išmoks branginti kiekvieno žmogaus širdį.

Kas ta širdis? Tai tėvo ir motinos širdis, tai vyro ir moters širdis, draugo ir draugės širdis, kūdikio, vaiko, paauglio širdis. Kilnus senelis norėjo išugdyti vaiko jautrumą kitam žmogui. Tai labai svarbu, nes šiandien ypač reikia užuojautos, meilės, gailėstingumo.

Monsinjoras citavo žinomų prancūzų, vokiečių rašytojų ir popiežiaus Jono Pauliaus II mintis apie krikščionišką moralę. O. Balzakas rašė, kad mandagumas ir kuklumas rodo tikrą žmogaus išsilavinimą, kurio joks diplomatas, jokie mokslai nesuteikia. Jonas Paulius II įspėjo jaunimą saugotis tuščių vertybių, kurios žada greitą sėkmę, negerbiant kitų žmonių. Toks kelias veda ne į gyvenimą, bet į nuodėmę.

Šiandien Kristaus žinia nėra lengvai suprantama, ypač jaunimo, sunku perteikti moralines ir religines vertybes. Albertas Šveiceris vienoje knygoje pastebi, kad išaugo civilizacija, naudojami įvairūs modernūs prietaisai, bet vis labiau atsilieka mūsų moralė.

Bažnyčia ragina kiekvieną dieną pradėti malda, prašyti Dievo pagalbos. Tai nėra lengva, nes tikintysis, ypač jaunas žmogus, gali patirti izoliaciją, susilaukti paniekos. Nors komunizmas žlugo, tačiau marksizmo dėsnis apie kovą už būvį persimeta į vis jaunesnes širdis. Šiandien visuomenėje egzistuoja pelno siekimas, lipant per galvas, į nieką neatsižvelgiant.

Kristus kalbėjo: „Dovanai gavote, dovanai ir duokite“. Labai svarbu suvokti dovanojimo vertę, bet dar svarbiau sugebėti aukotis kito žmogaus labui. Vienas vokiečių filosofas ant kaklo nešiojo auksinį medalį, ant kurio buvo užrašyta: „Aš trečias“. Šis užrašas tapo pavadinimu knygos, kurioje paaiškėjo užrašo prasmė: Dievas pirmoje vietoje, draugai – antroje, aš – trečioje.

Šiandien krikščionys turi nebijoti plaukti prieš srovę. Popiežius Jonas Paulius II mokė jaunimą: „Neleiskite, kad iš jūsų atimtų drąsą tie, kurie nusivylė gyvenimu. Gerai darote, kad nesitenkinate trumpalaikėmis pramogomis. Būkite tikri, kad istorija nėra likimo chaose ir mus engiančių žmonių rankose. Kristus mus drąsina: „Nebijokite! Aš nugalėjau pasaulį.“

– Kristus yra tikroji mūsų viltis ir ateitis, – šiais padrašinančiais žodžiais mons. Artūras Jagelavičius užbaigė Adventui skirtus apmąstymus.

xxxxxxx

Tiek daug vertingų ir prasmingų pamokymų gavome per šias rekolekcijas! Kiekvienas turėjome progą išgirsti nuoširdų kvietimą keistis, tapti jautresniam, nuoširdesniam, labiau mylinčiam ir atleidžiančiam. Labai gaila, kad neįmanoma autentiškai perteikti visų minčių, kurių kiekviena buvo prasminga ir smigo giliai į širdį.

Darant šių homilijų santrauką, atėjo į galvą keista mintis: gera būtų, kad visi žmonės vienas kito atžvilgiu išliktų tokie patys, kaip buvo pažinties pradžioje – dėmesingi, atidūs, malonūs, meilūs. Vėliau apsirpantame, tampame šaltesni, abejingiesni, netgi šiurkštūs, ypač kai žinome, jog esame mylimi, o mylintis žmogus viską iškęs, atleis, nepriekaištaus, giliai širdyje paslėps nuoskaudą ir skausmą. Juk taip pat elgiamės ir su Dievu: tikime, kad Jo gailėstingoji širdis visada atleis, vos tik į Jį atsigręšime.

Nuoširdžiai dėkojame mielam kunigui monsinjorui Artūriui Jagelavičiui už dvasinės atgailos valandėles, prasmingas ir išganingas sielai Advento mintis.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mons. Artūras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis